

Svatováclavská cesta *aneb jak si snadno zvykneme na zázraky*

Tuto neděli jsem šel po Svatováclavské cestě. Že nevíte? Inu nemíním tím, že bych se vydal ze Staré Boleslavi do Prahy ani opačným směrem, ba ani z Levého Hradce na Budeč či po jiných profláklých místech s tímto pradávným našim knížetem a světce spojovaných. "Svatováclavská cesta" je pro mne polní cesta spojující Jenčice s odlehlým koncem Čížkovic v Českém Středoohoří. Neleží na ní žádný svatováclavský obraz, žádná socha a vůbec žádná pamětihodnost. V úseku přiléhajícím Čížkovicím bývá někdy rozblácená. A proč tedy Svatováclavská?

Tato cesta se tam objevila a svatého Václava loňského roku. To byl den, kdy jsem si už nemohl dovolit dojet do Lovosic autobusem a musel pěšky dojít na vlak, na nějž mám slevu, do Čížkovic a večer - už notně unavený a s těžkou taškou zpátky. A právě v onu večerní hodinu se mi zázračně položila pod nohy. Že to není zázrak a odjakživa tam byla a jen já bloud jsem o ní nevěděl? Ouha, to byste mi museli dokázat. Prostě tam NIC NEBYLO a já měl velkou obtíž, poněvadž silnice jsou v severních Čechách, jako skoro všude, plné rychlých a nebezpečných aut, o kvalitě jejichž řidičů si nemohu dělat iluze. A náhle přišla zaková **ZÁZRAČNÁ** pomoc. Potom jsem svou svatováclavskou cestu použil ještě mnohokrát, naposledy, jak říkám, tůhle. Že nezmizela, když byla tak zázračná, ozývá se mi za zády jakýsi kousavec. A proč by měla mizet? Zázraky se nedějí v pohádce, kde se vezme za zvonec a všemu je konec a je tam papírová zem, skrz níž se propadneme zase sem. Zázraky se dějí tady na zemi PRO NÁS. A pravý zázrak má hmatatelné, trvalé účinky. Ale když tak šlapeme po důkazech zázraků, je dobré si občas aspoň na ten zázrak vzpomenout.